

Ἄν ἔχη ὁ Ἄδης γνωριμιὰ κ' ἢ κάτου γῆς περάσματα,
θὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῆς ποιοὶ ἦρθαν ἐς τὴν ἀπαδὴ
(ἀπαρτὴ = προὔπαντες· ἐκ μοιρολ.) Καρυόπ.

Φιλᾶ ἄδελφός τὴν ἀδελφὴν καὶ γνωριμιὰ δὲν ἔχουν
Μάκρ.

Γιὰ δέ με πῶς ἐπάδωκα καὶ γνωριμιὰ δὲν ἔχω
κι ὅλ' ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ σου, μικρὴ μου, τὸ κατέχω
(ἐπάδωκα = κατάντησα) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ.
Α 1355 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) αἰτοῖας λογῆς ἐγέννηκε καὶ γνω-
ριμιὰ δὲν ἔχει. β) Μετὰ τοῦ ρ. δίδω = παρέχω τὸ ἐν-
δόσημον, τὴν δυνατότητα νὰ ἀναγνωρισθῶ κοιν. καὶ Κα-
λαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.): Τοῦ ἔδωσα—δὲν τοῦ ἔδωσα γνωριμιὰ. Δὲν τοῦ ἔδωσα
γνωριμιὰ, πῶς νὰ τὸν γνωρίσῃ κοιν. Ἑγνωριμιάν κ' δὲ
(δὲν δίδει γνωριμιάν, δὲν ὁμιλεῖ ὡς γνωστός) Ἱμερ. Ἐδέκεν
ἐγνωριμιάν (= συνεστήθη) Χαλδ.

γνωριμιάζω ἐνιαχ. γνωριμιάζω Πόντ. (Σάντ.) Μέσ.
γνωριμιάζουμαι Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἐγνωριμιάζουμαι Πόντ.
(Χαλδ.) γνωριμιάζομαι Πόντ. (Οἶν.) γνωριμιάζομαι Πόντ.
Ἄορ. ἐγνωριμιάζω Πόντ. ἐγνωριμιάζω Πόντ. ἐγνωριμιάζω
Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γνωριμιάζω.

1) Γνωρίζω, καθιστῶ γνωστόν τινα πρὸς ἄλλον, συνιστῶ
ἐνθ' ἄν. 2) Μέσ., ἀναγνωρίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ἑγνωριμιάν, ἐγ-
καλᾶσταν τ' ἔναν τ' ἄλλο κ' ἐκλαψαν (ἐκ παραμυθ.) Πόντ.
β) Καθίσταμαι γνωστός, σχετίζομαι πρὸς τινα Πόντ.

γνωριμίδα ἡ, Κύπρ. ἀγνωριμίδα Κύπρ. ἀγνωριμίδα
Κύπρ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γνωριμίδα. Ὁ τύπ. ἀγνω-
ριμίδα καὶ Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ. 1.306 (ἐκδ. R.
Dawkins) «καὶ ἀπὸ τοῦτον βάλλομεν εἰς ἀγνωριμίδαν τῆς
αὐλῆς, χωρὶς τὸ ἔχω νὰ εἰπῶ τίνα τόπος καὶ καιρὸς νὰ
ῆνε».

1) Γνώσις ἐνθ' ἄν. 2) Ἐνδειξις, ἀπόδειξις ἐνθ' ἄν. Πβ.
γνωριμίδα 2β.

γνώριμος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν.) ἀγνώ-
ριμος Κύπρ. ἐγνώριμος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γνώριμος
Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγνώριμος Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζι-
υπρ. Τρακούδ., 3,117 γρώριμος Κύπρ. ἀγρώριμος Κύπρ.
ἐγρώριμος Πόντ. γρώριμος Κύπρ. ἀγρώριμος Κύπρ. Θηλ.
γνωριμέσσα Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γνώριμος. Ὁ τύπ. ἐγνώριμος
καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον. Μορ. Η, στ. 3992 (ἐκδ. J. Schmitt)
«ὅλοι εἴμεθεν ἐγνώριμοι καὶ μιᾶς οὐσίας ἀνθρώποι». Διὰ τὸν
σχηματ. τοῦ τύπ. τούτου βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,232.

1) Ὁ γνωστός, οἰκεῖος, ὁ συνδεδεμένος μετ' ἄλλου διὰ
γνωριμίας λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Γνώριμος τόπος.
Αὐτὸς τοῦ εἶναι γνώριμος. Πάντα ἔχει — βρίσκει κάποιον
γνώριμο σύνθηθ. Ἀτὸς σὰν γνώριμον πρόσωπον μοιάζει
Οἶν. Ἦτανε γνώριμος ὁ τσωνηγὸς Σῦρ. Ὁ πλαϊνὸς τ' εἶ
γνώριμο (ὁ πλαϊνὸς σου εἶναι γνωστός) Χαβουτσ. || Ἄσμ.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς, νὰ μὴ δὸ πῆς τὸ πῶς με ἀγαποῦσες,
μόνο πῶς ἤμουν γνώριμος, με θάρρος μοῦ μιλοῦσες
Κρήτ.

Ἀπόψε θέλω νὰ χαρῶ, πὺν ν' ὁ σεβδᾶς δικός μου,
ἔχω κ' νύφη γνώριμη, γαδρὸς εἶναι δικός μου
Ψαρ. || Ποιήμ.

Οἱ λὰς τσεῖνοι πῶν' νοῦσιμοι κάθονται νεπαμένα,
μὲ φίλους τσαὶ μ' ἀγνώριμους πάντα καλὰ περνοῦσιν
(λὰς = λαός, νοῦσιμοι = νουνεχεῖς) Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ.
τρακούδ., 3,117

Ἄκουε ὁ πρωτομάστορας τραγοῦδι γνώριμό του
Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα, 2,26. 2) Ὁ καταληπτός, ὁ δυνάμενος
νὰ γνωστῇ Λεξ. Δημητρ.: Γνώριμα ἦθη - λόγια. 3) Ὁ
σαφής, φανερός Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

γνωρισιὰ ἡ, Α. Ἑφταλ., Μαζώχτρ., 29.

Ἐκ τοῦ ρ. γνωρίζω.

Πλήρης γνώσις, ἐπίγνωσις, συναίσθησις: Ὁση γνωρισιὰ
κι ἀπόφαση ἀπὸ μέσα, ἄλλη τόση γλῶσσα καὶ τρυφερωσύνη
ἀπ' ἔξω.

γνωρίσιμον τό, Πόντ. (Νικόπ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γνωρίζω καὶ τῆς πα-
ραγωγ. καταλ. -ίσιμος.

Γνωριμία 2β, τὸ ὅπ. βλ.: Ἐδέκεν γνωρίσιμον.

γνώρισμα τό, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. γνώρ'σμα Στερελλ.
(Αἰτωλ. κ.ά.) γνώρισμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἐγνώ-
ρισμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γρώρισμα Κῶς (Καρδάμ.)
γνώριμα Κρήτ. γνώρ'σμα Στερελλ. (Ἀράχ.)

1) Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις, ἡ ἐννοία τοῦ γνωρίζειν Κρήτ. Πόντ.
(Τραπ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἄσμ.

Τὰ βάσανα ποῦ μοῦ ἔδωκες ἐφθεῖραν τὸ κορμί μου
καὶ γνώριμα δὲν ἔχει βλὴν ἐς τὸν κόσμον ἢ ζωὴ μου
Κρήτ. 2) Σημεῖον ὕλικόν ἢ ἡθικόν ἀναγνωρίσεως, ἰδιαίτερον
χαρακτηριστικὸν γνώρισμα λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) — Ζ. Παπαντ., Ἀγ. Ὀρ., 119: Εἶναι καὶ ἡ σιωπὴ
γνώρισμα τοῦ ἀγιορείτη Ζ. Παπαντ., ἐνθ' ἄν. 3) Εἰς τὸν
πληθ., ἡ μετὰ τὴν συμφωνίαν περὶ τοῦ συνοικεσίου ἢ τοῦ
ἀρραβῶνος τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ ἐπίσημος γνω-
ριμία τῆς νύμφης καὶ ἀνταλλάσσονται, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν
γονέων τῆς, δῶρα μετὰ τῶν προσκεκλημένων καὶ τῆς
νύμφης Κέρκ. Πελοπν. (Ἀργ. Συκέα Λακων.) Στερελλ.
(Ἀράχ.): Ἐχ'νι τὰ γνωρίσματα σήμιρα Ἀράχ. Συνών.
μπασίματα, μπάσματα, μπουκαρίσματα,
τελειώματα, τρέ. 4) Εἰς τὸν πληθ., ναυτικὰ σημεῖα ὁ-
ρώμενα ἀπὸ θαλάσσης καὶ διευκολύνοντα τὸν πλοῦν κατὰ
τὴν ἡμέραν Λεξ. Δημητρ. Συνών. σημάδια, σημά-
δοι εἰς.

γνωρισμός ὁ, Ἀθ. Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ.
Μῆλ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Πυλ.) κ.ά. — Ι. Δρα-
γούμ., Ἑλλην. Πολιτισμ., 198 Σταμάτ., 175 — Λεξ. Βάιγ.
Γαζ. Ἐλευθεροῦδ. Πρω. Δημητρ. γνωρισμός Ἑρεικ. Κάρπ.
(Ἐλυμπ.) Κάσ. Κέρκ. Παξ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γνωρισμός. Ὁ τύπ. γνωρι-
μός κατ' ἐπίδρ. τοῦ συνων. γνωριμία. Ὁ τύπ. καὶ
εἰς Σομ.

1) Ἡ ἀναγνώρισις, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνα-
γνωρίζειν τι Ἀντιπαξ. Ἑρεικ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κέρκ. Μα-
θράκ. Μῆλ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Πυλ.) — Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἀπὸ τὴν ἀδυνασὰ δὲν ἔχει γνωρισμὸς Μῆλ. || Ἄσμ.

Παῖδί μου, τώρα ἐχόρτιασε καὶ γνωρισμοὺς δὲν ἔχει
(ἐνν. τὸ μνημα) Παξ.

Αὐτὸς γίνηκε ἀγνώριστος καὶ γνωρισμοὺς δὲν ἔχει
αὐτόθ.

Οἱ γι-ἄσπροι μαῦροι γίνονται κ' οἱ ροιδινοὶ ῥαχλιάζουσι
κι οἱ τρανταφυλλοπρόσωποι πιά γνωρισμοὺς δὲν ἔχουν
(ἐκ μοιρολ.) Γορτυν. Διὰ τὴν σημ. ταύτην πβ. Σούδ. εἰς λ.
«σύνθημα... σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῶ τῶν
οἰκείων διδόμενος». 2) Γνωριμία 1, τὸ ὅπ. βλ., "Αθ.
— I. Δραγούμ., Ἑλλην. Πολιτισμ., 198. Σταμάτ., 175 —
Λεξ. Πρω.: "Οχι πὼς ὑποτάζομαι θεληματικά... ἀλλὰ ὁ
γνωρισμός μου μὲ τὰ ισόβια δεσμά μου μὲ κάνει καὶ αἰσθά-
νομαι σὰ νὰ ὑποτάζομαι θεληματικά I. Δραγούμ., Σταμάτ.,
ἐνθ' ἄν. Χρειάζεται γνωρισμός μας τέλειος μὲ τίς πηγές τῆς
νεοελληνικῆς ζωῆς I. Δραγούμ., Ἑλλην. πολιτισμ., ἐνθ' ἄν.
Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 3) Τὸ νὰ γνωρίζει τις, τὸ εἰδέναι Λεξ.
Βάιγ. Γαζ.

γνωριστής ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω.

Ἄνθρωπος τὴν ἱκανότητα τοῦ γνωρίζειν, τοῦ διακρίνειν:
Γνωριστής 'ς τ' ἀφιόνια - 'ς τὰ καπνά.

γνωριστικός ἐπίθ. Πάρ. (Νάουσ.) — Λεξ. Ἑλευθε-
ρουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ω ρ ι σ τ ὶ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
- ι κ ὶ ς.

Ἄνθρωπος τὴν ἱκανότητα τοῦ γνωρίζειν, τοῦ διακρίνειν:
Γνωριστής 'ς τ' ἀφιόνια - 'ς τὰ καπνά.

γνωριστός ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἐγνωρι-
στός Κάμπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 649
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.)

Ἄνθρωπος τὴν ἱκανότητα τοῦ γνωρίζειν, τοῦ διακρίνειν:
Γνωριστής 'ς τ' ἀφιόνια - 'ς τὰ καπνά.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 649
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Ε 649
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.)

γνωρός ἐπίθ. Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ν ω ρ ί ζ ω ἀναδρομικῶς. Βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 2,41.

Γνωστός, γνώριμος.

γνωσεύω Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Πάνιτσ.) κ.ά.
Παθ. μετοχ. γνωσεμένος Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περουλ.
Ρόδ. κ.ά.) — Κ. Θεοτ., Καραβελ., 66.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ν ὠ σ η.

Γίνομαι συνετός, νουνεχής ἐνθ' ἄν. Μὴ δὲ βαράης τὸ
παιδάτσι, θὰ γνωσέψη μὲ τὸ τζαιρὸ Πελοπν. (Ξεχώρ.) Νὰ
ιδῶ πότε θὰ γνωσέψη, ρὲ κακόμοιρο (αὐτόθ.) β) Μετχ.
ἐπιθετ. συνετός, νουνεχής ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀνέμγαλες αὐ-
τὲς καὶ σὺ γέροντας, γνωσεμένος ἄνθρωπος Κ. Θεοτ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. μ ν α λ ὠ ν ω.

γνώση ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.) γνώσ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Σαντ. Τραπ. Χαλδ.)
γνώσ' Εὐβ. (Λιχάς) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἶν.) Λέσβ.
Μακεδ. (Δρυμ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Φθιώτ.)
γνώση Κύπρ. Πληθ. γνώσᾱ τά, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ ν ὠ σ ι ς. Διὰ τὸν πληθ. γ ν ὠ σ ᾱ
βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1,401 καὶ 2,70. Ὁ τύπ. γ ν ὠ σ ι ς καὶ
Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ. 1,640 (ἐκδ. R. Dawkins) «πολομῶ
σου νῶσιν, ὅτι μετὰ ἀληθείας ἐγροίκεσα τὸ πὼς ὁ σουλτά-
νος εἶναι πολλὰ ἀνγγρισμένος μετὰ σου».

1) Τὸ γνωρίζειν, τὸ γινώσκειν, ἡ γνωριμία τῶν πραγμά-
των Ἀμοργ. Ἡπ. (Νεγᾶδ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἑράτυρ.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ὁθων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — I. Ζερβ.,
Τραγ. καλ. καιροῦ, 32.2 — Λεξ. Μ. Ἑγκυκλ. Ἑλευθερουδ.
Δημητρ.: Μικρὰ ἡμάστενε ἀμάθητα, δίχως γνώση Ὁθων.
Λαμβάνω γνώσιν (= ἐνημεροῦμαι, πληροφοροῦμαι) λόγ.
κοιν. Φέρω εἰς γνώσιν (= πληροφορῶ, καθιστῶ γνωστὸν)
λόγ. κοιν. || Φρ. Ἐχουσι γνώσιν οἱ φύλακες (πρὸς τοὺς πα-
ρέχοντας περιττὰς συμβουλὰς. Ἡ φρ. ἀπὸ τροπάριον τῆς
ἀκολουθίας τοῦ ὁρθρου) λόγ. σύνθηθ. || Ἄν δὲν καὶ ἄνθρω-
πους, γνώσ' δὲ μαθαίν' Αἰτωλ. || Ποίημ.

Ἀρπαξες πλούτια ἀπ' ὅσα κρατεῖ

ἡ γνώση κρυμμένα

I. Ζερβ., ἐνθ' ἄν. 2) Φρόνησις, σύνεσις, εὐβουλία κοιν. καὶ
Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.):
"Οποῖος δὲν ἔχει γνώση, αὐτὰ παθαίνει. Χρειάζεται γνώση
γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀνθρώπος μὲ γνώση κοιν. Γνώσιν
νὰ εἶχες, αἰτίκα δουλείας κ' ἐποίκες Πόντ. Νὰ λελέβω τὰ
γνώσας ἰ-σ' (= νὰ χαρῶ τὴν γνώσιν σου) αὐτόθ. Ἐσὺ κ'
εἶς γνώσ' Τραπ. β) Μετὰ τῶν ρ. β ἄ ν ω καὶ μ α θ α ἰ ν ω
μεταβ. καὶ ἀμτβ., σωφρονίζω, σωφρονίζομαι κοιν. καὶ Τσα-
κων. (Μέλαν.): "Ὅσα κ' ἂν ἔπαθε, γνώσιν δὲν ἔβαλε. Θὰ
σοῦ δώσω ἓνα γερό ξύλο, γιὰ νὰ βάλῃς γνώση κοιν. Τώρα
ποῦ θὰ γυρίσης, θὰ σοῦ βάλω γνώση σύνθηθ. Βάλ' γνώσ' 'ς
τοῦ κιφάλ' Μακεδ. (Σισάν.) "Ὁ θὰ βάλῃ γνώση ἔγκει' τὸ
καμπζι (δὲν θὰ συνετισθῇ αὐτὸ τὸ παιδί) Μέλαν. || Φρ. Ἡ
ἄκρια τῇ γνώσης (τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς συνέσεως) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ἡ γνώση τῶν γνωσῶν (συνών. μὲ τὴν προη-
γουμ.) αὐτόθ. Κοντὴ γνώσ' (= ὀλίγη φρόνησις) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Τῆς γνώσ'ς τὸ δόντ' (ὁ σωφρονιστὴρ ὁδούς)
Τῆν. Συνών. ὁ φ ρ ο ν ι μ ῖ τ η ς. Καλὴ γνώση (εὐχὴ πρὸς
νέους) κοιν. Κἀ' γνώση (= καλὴ γνώση ὁμοίως) Μέλαν.
Κοντὰ 'ς τὴ γνώση (ἐπὶ βεβαιώσεως λεγομένων ἢ ἐπὶ εὐνοή-
του, αὐτονοήτου) κοιν. Κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώση (συνών.
μὲ τὴν προηγουμ.) κοιν. Ποιός ἔχασε τὴ γνώση, νὰ τὴν εὐ-
ρησ' ἐσὺ; (εἰρων. πρὸς ἀνόητον) κοιν. Ποιός ἔχασεν τὴ
γνώσ', νὰ εὐρίης ἀτο; (ὁμοίως) Τραπ. Τὸν βαραίνει ἡ γνώ-
ση (εἰρων. ἐπὶ ἀνόητου) κοιν. Ἡ β' βαραίνει ἡ γνώση (=
τὸν βαραίνει ἡ γνώση ὁμοίως ἐπὶ ἀνόητου) Μέλαν. Καὶ τὰ
νύχια τ' ἔχ'νε γνώσ' (ἐπὶ λίαν συνετοῦ) Θράκ. (Μυριόφ.)

Νὰ πουλεῖντονε ἡ γνώση, | ν' ἀγοράζαμεν καμπόση
πολλαχ.

Νὰ 'τανι 'ὰ πουλεῖτι ἡ γνώσ'ς τοῦ ταρσί,

θέλανι ν' ἀγοράσ'ν οὐλ' οἱ παλαβοὶ

(συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Λέσβ. || Νὰ 'χα γνώση, νὰ
σοῦ 'δινα κατόση (ἐπὶ μετριόφρονος) Θήρ. Ἡ γνώση νὰ
ἔτουν μὲ τὰ παρᾶδες, ὅλ' ἐγόραζαν (περὶ ἀνοήτου εἰρων.)
Πόντ. Ἐπαθι κὶ πάλ' γνώσ' δὲν ἔμαθι (ἐπὶ ἀδιορθώτου)
Μακεδ. (Κοζ.) Ψαρά μαλλίᾱ τσαὶ λίγη γνώση (συνών.
μὲ τὴν προηγουμ.) Κρήτ. ("Ἁγιος Γεώργ.)

Γλῶσσα παπούτσ' κὶ γνώσ' κουκούτσ'

(ἐπὶ προπετῶν καὶ ἀνοήτων) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μονὴ ἡ γνώση,
διπλὸς ὁ κόπος (ἐπὶ τῶν νουνεχῶν ἀλλ' ἀπραγμόνων) Ἡπ.
(Παραμυθ.)

Ἄλλοῦ πουλοῦν τὰ γράμματα κὶ ἄλλοῦ πουλεῖτ' ἡ γνώση

